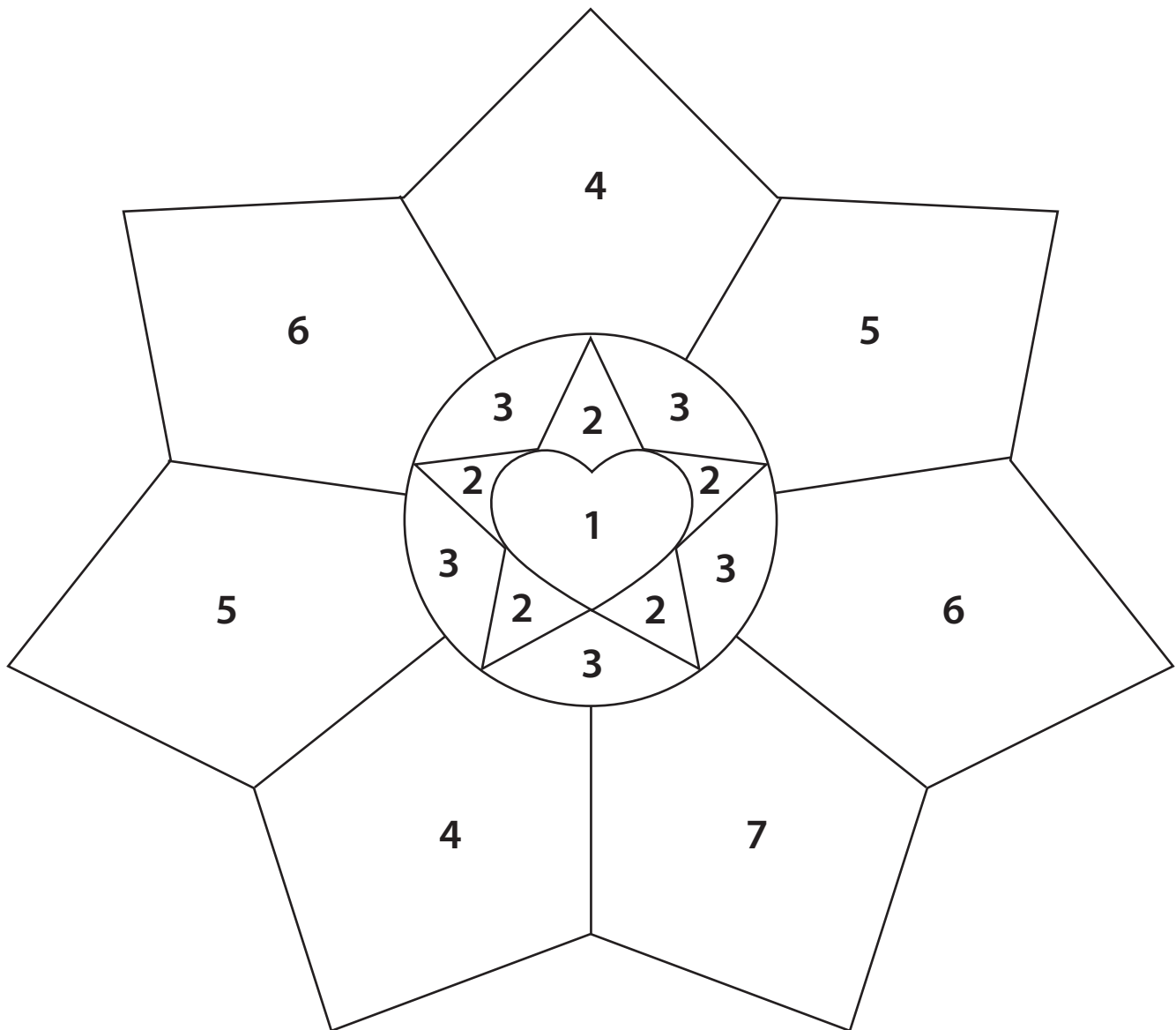

CUPRINS

1. <i>Ursul păcălit de vulpe</i> , după Ion Creangă	4
2. <i>Vulpea</i> , text nonliterar	10
3. <i>Povestea ceasului cu inimă</i> , de Vladimir Colin	16
4. <i>Creanga de alun</i> , de Lev Tolstoi	22
5. <i>Povestea găștelor</i> , de George Coșbuc	28
6. <i>Când stăpânul nu-i acasă!</i> după Emil Gârleanu	34
7. <i>Câți ca voi!</i> de George Topîrceanu	40

Despre mine...

1. Colorează cu roșu închis dacă ești fată sau cu roșu deschis dacă ești băiat
2. Colorează cu verde închis dacă ai împlinit 7 ani sau cu verde deschis dacă ai împlinit 8 ani
3. Colorează cu albastru deschis dacă ești singur la părinți sau cu albastru închis dacă ai frați ori surori
4. Colorează cu galben dacă îți plac prăjiturile cu fructe sau cu portocaliu dacă îți plac cele cu ciocolată
5. Colorează cu violet închis dacă îți place să cânti sau cu violet deschis dacă îți place să desenezi
6. Colorează cu maro deschis dacă îți place la mare sau cu maro închis dacă îți place la munte
7. Colorează cu roz deschis dacă preferi jocurile în parc cu prietenii sau cu roz închis dacă preferi jocurile video.

Ursul păcălit de vulpe

după Ion Creangă

Era odată o vulpe vicleană, ca toate vulpile. Ea umblase o noapte întreagă după hrană și nu găsise nicăieri. Făcându-se ziuă, vulpea iese la marginea drumului și se culcă sub o tufă, gândindu-se ce să mai facă, ca să poată găsi ceva de mâncare.

Stând vulpea cu botul întins pe labele de dinainte, îi vine miros de pește. Atunci ea ridică puțin capul și, uitându-se la vale, zărește venind un car tras de boi.

— Bun! gândi vulpea. Iaca hrana ce-o așteptam eu. Și îndată iese de sub tufă și se lungește în mijlocul drumului, ca și cum ar fi fost moartă.

Carul se apropie de vulpe, țăranul ce mâna boii o vede și, crezând că-i moartă cu adevărat, o aruncă deasupra peștelui.

Însă, cum au pornit boii, vulpea a și început cu picioarele a împinge peștele din car jos.

Țăranul mâna, carul scârțâia, și peștele din car cădea.

După ce hoața de vulpe a aruncat o mulțime de pește pe drum, sare și ea din car și, cu mare grabă, începe a strânge peștele. După ce l-a strâns grămadă, îl ia, îl duce la vizuina sa și începe a mânca, că tare-i mai era foame!

Tocmai când începuse a mânca, iaca vine la dânsa ursul.

— Bună masa, cumătră! Ce de pește ai! Dă-mi și mie, că tare mi-e poftă!

— Ia mai pune-ți pofta-n cui, cumătre, că doar nu pentru gustul altuia m-am muncit eu. Dacă ți-e așa de poftă, du-te și-ți moaie coada-n baltă, ca mine, și-i avea pește să mănânci.

— Învață-mă, te rog, cumătră, că eu nu știu cum se prinde peștele.

Atunci vulpea rânji dinții și zise:

— Ascultă, ursule: vrei să mănânci pește? Du-te diseară la băltoaca din marginea pădurii, vâra-ți coada-n apă și stai pe loc, fără să te miști, până spre ziuă; atunci smuncește vârtos spre mal și ai să scoți o mulțime de pește.

Ursul, nemaizicând nici o vorbă, aleargă-n fuga mare la băltoaca din marginea pădurii și-și vâra-n apă toată coada!

În acea noapte începuse a bate un vânt tare rece. Îngheață zdravăn și apa din băltoacă, și prinde coada ursului ca într-un clește. Ursul, nemaiputând de durere și de frig, smuncește o dată din toată puterea. Și, sărmanul urs, în loc să scoată pește, rămâne făr' de coadă!

Începe el acum a mormăi cumplit și-a sări în sus de durere; și-n ciudat pe vulpe că l-a amăgit, se duce s-o ucidă în bătaie. Dar șireata vulpe știe cum să se ferească de mânia ursului. Ea ieșise din vizuină și se vârase în scorbura unui copac din apropiere.

Ursul se repede iute spre copac; dar gura scorburei fiind strâmtă, ursul nu putea să încapă în lăuntru. În zadar s-a necăjit ursul, de-i curgeau sudorile, că tot n-a putut scoate vulpea din scorbura copacului.

Și iaca așa a rămas ursul păcălit de vulpe!

1. Găsește în text câte două cuvinte formate din:

<i>o silabă</i>	<i>două silabe</i>	<i>trei silabe</i>

2. Unește cuvântul cu explicația potrivită:

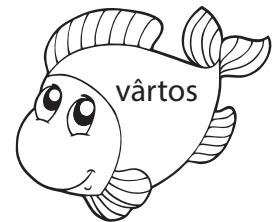
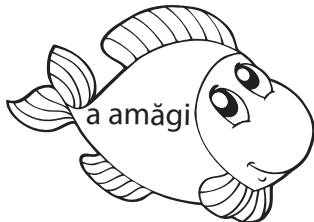
care se poartă și vorbește fără sinceritate, șireată

plin de ciudă; supărat, necăjit

adăpost al unor animale sălbatice

cu putere, cu forță

a înșela

3. Transcrie ultimul enunț al textului și scrie în căsuță numărul de cuvinte.

.....
.....
.....

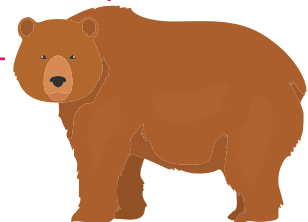
4. Alege și transcrie, pentru fiecare personaj, cuvintele potrivite dintre cele date mai jos.

vicleană, mânios, lacomă, pofticios

.....
.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....

5. Colorează cuvintele care denumesc animale și transcrie-le în ordine alfabetică:

vulpe creion cerb bursuc cărare
urs arici prune lalele lup

.....
.....
.....

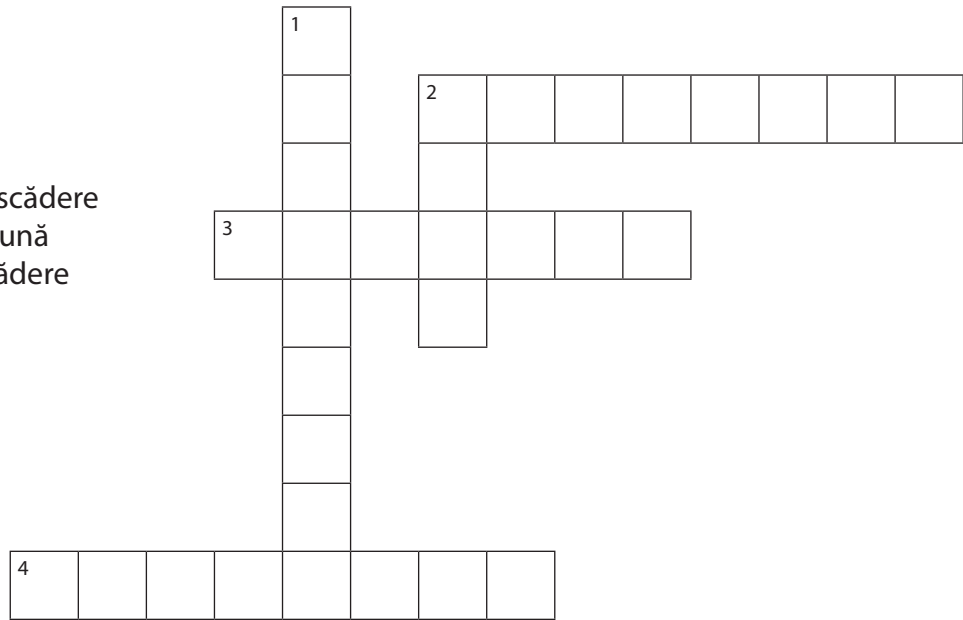
Joc. Completează rebusul conform definițiilor:

Vertical

1. Rezultatul scăderii
2. Rezultatul adunării

Orizontal

2. Al doilea număr din scădere
3. Numerele care se adună
4. Primul număr din scădere

Știați că...?

➤ Toți puii de urși se nasc foarte mici (200-700 g), sunt orbi, nu au păr, le lipsesc dinții și arată ca puii de șobolan. Ei se hrănesc cu laptele sățios al ursoaicei, cresc foarte repede și, la prima ieșire din bârlog, seamănă deja foarte bine cu niște ursuleți.

➤ Urșii sunt clasificați în mod greșit drept carnivori; de fapt, dintre toate mamiferele carnivore, ursul este cel mai puțin carnivor, hrănindu-se în general cu materie vegetală. El este mai degrabă un animal omnivor (și oportunist) pentru că mănâncă orice găsește (mai ușor).

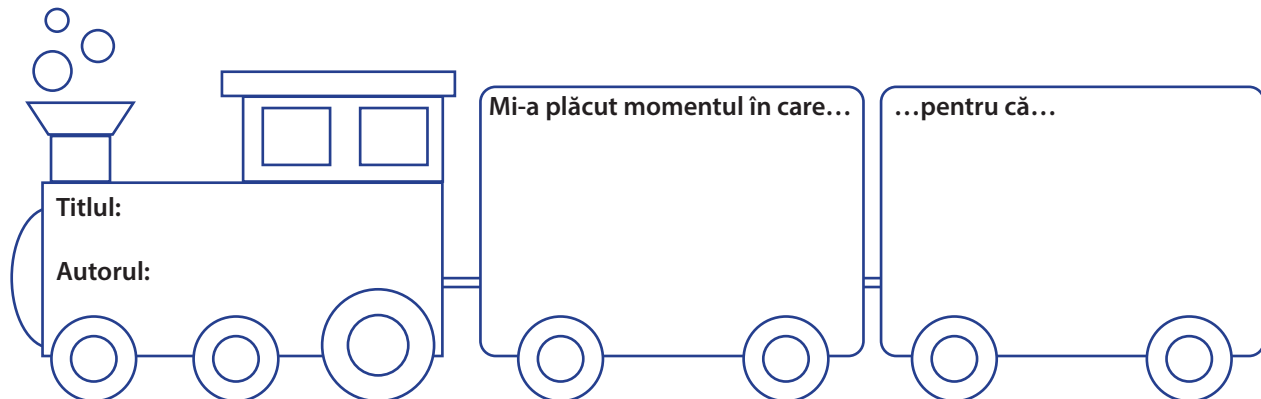
➤ Urșii văd aproape la fel de bine ca omul și aud chiar mai bine decât acesta. Iar mirosul lor este de 100 de ori mai dezvoltat. Ei pot detecta un miros de la 32 de km și pot simți o focă moartă chiar și dacă aceasta este la un metru sub gheață.

Sursa: <http://www.zooland.ro/stiati-ca-20-de-curiozitati-despre-ursi-5817>

Recomandare

de lectură: *Motanul Încălțat*, de Charles Perrault.

Lecturile *estetilor*

Antologie de texte literare

Clasa a II-a

*În conformitate cu programa școlară
aflată în vigoare*

Editura KOOB

Cuprins

<i>Concertul în luncă</i> de Vasile Alecsandri	3
<i>Primăvara</i> de Vasile Alecsandri	6
<i>Iarna</i> de Vasile Alecsandri	8
<i>Sfârșitul iernei</i> de Vasile Alecsandri	10
<i>Dimineața</i> de Vasile Alecsandri	11
<i>Câinele și câțelul</i> de Grigore Alexandrescu	12
<i>Vizită...</i> de Ion Luca Caragiale	14
<i>Băbico</i> de Ion Luca Caragiale	21

<i>Jucăriile celui cuminte</i> de George Coșbuc	31
<i>Concertul primăverii</i> de George Coșbuc	33
<i>Jarna pe ulită</i> de George Coșbuc	36
<i>Nuntă în codru</i> de George Coșbuc	42
<i>Dănilă Prepeleac</i> de Ion Creangă	49
<i>Soacra cu trei nurori</i> de Ion Creangă	68
<i>Două poloboace</i> de Alecu Donici	80
<i>Racul, broasca și știuca</i> de Alecu Donici	81
<i>Revedere</i> de Mihai Eminescu	82

<i>Crăiasa din povești</i> de Mihai Eminescu	85
<i>Colinde, colinde</i> de Mihai Eminescu	87
<i>Lacul</i> de Mihai Eminescu	88
<i>Ce te legeni...</i> de Mihai Eminescu	90
<i>Borta vântului</i> de Mihai Eminescu	91
<i>Nelu</i> de Elena Farago	95
<i>De ziua mamei</i> de Elena Farago	96
<i>Doi frați cuminti</i> de Elena Farago	97
<i>În ziua de Paști</i> de Elena Farago	99

<i>Ficosul</i>	
de Emil Gârleanu	100
<i>Cântăretul</i>	
de Emil Gârleanu	102
<i>Musafirul</i>	
de Emil Gârleanu	104
<i>Voinicul!</i>	
de Emil Gârleanu	107
<i>Cucosul</i>	
de Emil Gârleanu	109
<i>Stejarul</i>	
de Octavian Goga	112
<i>Toamnă</i>	
de Octavian Goga	114
<i>April</i>	
de Ștefan Octavian Iosif	115
<i>Revedere</i>	
de Ștefan Octavian Iosif	116

<i>Lumea lor!</i> de Ștefan Octavian Iosif	117
<i>Aleodor împărat</i> de Petre Ispirescu	119
<i>Porcul cel fermecat</i> de Petre Ispirescu	130
<i>Doi fete cu stea în frunte</i> de Ioan Slavici	148
<i>Joaneea mamei</i> de Ioan Slavici	163
<i>Bunica</i> de Barbu Ștefănescu-Delavrancea	180
<i>Bunicul</i> de Barbu Ștefănescu-Delavrancea	185
<i>Palatul de cleștar</i> de Barbu Ștefănescu-Delavrancea	190
<i>Zi de vară</i> de George Topîrceanu	201

<i>Aeroplanul</i> de George Topîrceanu	203
<i>Cântec</i> de George Topîrceanu	204
<i>La Paști</i> de George Topîrceanu	205
<i>În ajunul Crăciunului</i> de Alexandru Vlahuță	207
<i>Mica sirenă</i> de Hans Christian Andersen	210
<i>Bradul</i> de Hans Christian Andersen	245
<i>Lebedele</i> de Hans Christian Andersen	260
<i>Printul-broscoi</i> de Frații Grimm	286
<i>Gâsca de aur</i> de Frații Grimm	292

<i>Rapunzel</i> de Frații Grimm	299
<i>Croitorasul cel viteaz</i> de Frații Grimm	305
<i>Degetel</i> de Charles Perrault	318
<i>Heidi (fragment)</i> de Johanna Spyri	332

Primăvara

de Vasile Alecsandri

A trecut iarna geroasă,
Câmpul iar a înverzit!
Rândunica cea voioasă
La noi iarăși a sosit.

Dintr-o creangă-n alta zboară
Sturzul galben, aurit;
Salutare, primăvară!
Timp frumos, bine-ai venit!

Turturelele se-ngână,
Mii de fluturi vezi zburând
Și pe harnica albină
Din flori miere adunând.

Cântă cucu-n dumbrăvioară
Pe copacul înflorit,
Salutare, primăvară!
Timp frumos, bine-ai venit!

Iarna

de Vasile Alecsandri

Din văzduh cumplita iarnă cerne norii de zăpadă,
Lungi troiene călătoare adunate-n cer grămadă;
Fulgii zbor, plutesc în aer ca un roi de fluturi albi,
Răspândind fiori de gheață pe ai țării umeri dalbi.

Ziua ninge, noaptea ninge, dimineața ninge iară!
Cu o zale argintie se îmbracă mândra țară;
Soarele rotund și palid se prevede¹ pintre nori
Ca un vis de tinerețe pintre anii trecători.

Tot e alb pe câmp, pe dealuri, împregiur, în depărtare,
Ca fantasme albe plopii înșirați se perd în zare,
Și pe-ntinderea pustie, fără urme, fără drum,
Se văd satele perdute sub clăbuci albi de fum.

Dar ninsoarea încetează, norii fug, doritul soare
Strălucește și dismiardă oceanul de ninsoare.
Iată-o sanie ușoară care trece peste văi...
În văzduh voios răsună clinchete de zurgălăi.

¹ A se prevedea – (aici) a se întrezări.

Bibico

de Ion Luca Caragiale

Nouă ceasuri și nouă minute... Peste șase minute pleacă trenul. Un minut încă și se-nchide casa. Repede-mi iau biletul, ies pe peron, alerg la tren, sunt în vagon... Trec de colo până colo prin coridor, să văz în care compartiment aş găsi un loc mai comod... Aci. O damă singură, și fumează, atât mai bine! Intru și salut, când auz o mârâitură și văz apărând dintr-un paneraș de lângă cocoana capul unui cățel lățos, plin de funde de panglici roșii și albastre, care-ncepe să mă latre ca pe un făcător de rele intrat noaptea în iatacul stăpânii-si.

— Bùbico! zice cocoana... șezi mumos, mamă!
„Norocul meu – gândesc eu – să trăiesc bine!...
Lua-te-ar dracul de javră!”

Bùbico se liniștește puțin; nu mai latră; își re-
trage capul în paneraș, unde i-l acopere iar cocoana
cu un tărtănaș de lână roșie; dar tot mârâie
înfundat... Eu, foarte plictisit, mă lungesc pe cana-
peaua din fața cocoanii și-nchiz ochii. Trenul a
pornit... Prin coridor umblă pasajeri și vorbesc.
Bùbico mârâie arțăgos.

— Biletele, domnilor! zice conductorul, intrând
cu zgomot în compartimentul nostru.

Acum Bùbico scoate capul foarte sus și, vrând
să sară afară de la locul lui, începe să latre și
mai grozav ca adineaori. Eu întind biletul meu
conductorului, care mi-l perforează. Conductorul
face un pas către cocoana, care-și caută biletul
ei în săculețul de mână, pe când Bùbico latră
și chelălăie disperat, smucindu-se să iasă din
paner.

— Bùbico! zice cocoana, șezi mumos, mamițo!

Și-ntinde biletul. Când mâna conductorului
s-a atins de mâna cocoanei, Bùbico parc-a-
nnebunit. Dar conductorul și-a terminat treaba și
iese. Cocoana își învelește favoritul mângâindu-l
„mumos”; eu mă lungesc la loc închizând ochii, pe
când Bùbico mârâie înfundat ca tunetul care se tot
depărtează după trecerea unei grozave furtuni.
Acum nu se mai aude deloc. Dar auz hârșâitul
unui chibrit: cocoana își aprinde o țigaretă... Încă
nu mi-e somn. De ce n-aș aprinde și eu una? A!

de degrabă să nu pierz trenul, am uitat să-mi iau chibrituri. Dar nu face nimic... S-o rog pe mamița lui Bùbico... Scot o țigaretă, mă ridic și dau să m-apropiu de cocoana. Dar n-apuc să fac bine o mișcare, și Bùbico scoate capul lătrându-mă mai furios decât pe conductor; latră și chelălăie și tușește și...

— Bùbico – zice cocoana – șezi mumos, mamițico!

„Lovi-te-ar jigodia, potaia dracului!” zic în gândul meu. N-am văzut de când sunt o javră mai antipatică și mai scârboasă... Dacă aș putea, i-aș rupe gâtul.

În zbieretele desperate ale lui Bùbico, mamița îmi dă s-aprind. Îi mulțumesc și m-așez în locul cel mai depărtat din compartiment, de teamă că n-am să mai pot rezista pornirii și am să-i trag la cap când și l-o mai scoate din paner.

— Frumușel cățel aveți, zic eu cocoanii, după câteva momente de tăcere; da' rău!

— Aș! nu e rău, zice cocoana; până se-nvață cu omul; dar nu știți ce cuminte și fidel este, și deștept! Ei bine! e ca un om, frate! doar că nu vorbește...

Apoi către paner, cu multă dragoste:

— Unde-i Bùbico?... Nu e Bùbico!...

Din paner se aude un miorlăit sentimental.

— Să-i dea mama băiețelului zăhărel?... Bùbico! Bùbi!!

Băiețelul scoate capul cu panglicuțe... Mamița-l degajează din țoalele în cari dospește-nfășurat

și-l scoate afară. Bùbico se uită la mine și mârâie-n surdină. Eu, apucat de groază la ideea că nenorocitul ar încerca să mă provoace, zic cocoanei:

— Madam'! pentru Dumnezeu, țineți-l să nu se dea la mine! eu sunt nevricos, și nu știu ce-aș fi în stare... de frică...

Dar cocoana, luând în brațe pe favorit și mângâindu-l cu toată duioșia:

— Vai de mine! cum crezi d-ta?... Noi suntem băieți cuminți și binecrescuți... Noi nu suntem moșjici ca Bismarck...

— Ha? zic eu.

— Bismarck al ofițerului Papadopolinii.

Dându-mi această explicație, cocoana scoate din săculețul de mână o bucățică de zahăr:

— Cui îi place zăhărelul?...

Bùbico (făcând pe bancă sluj frumos, cu toată cletinătura vagonului):

— Ham!

— Să-i dea mamițica băiatului zăhărel?

Bùbico:

— Ham! Ham!

Și apucă bucățica de zahăr și-ncepe s-o ronțăie... Cocoana scoate din alt săculeț o sticlă cu lapte, din care toarnă într-un pahar; apoi:

— Cui îi place lăptic?

Bùbico (lingându-se pe bot):

— Ham!

— Să-i dea mamițica lăptic băiatului?

Bùbico (impacient):

— Ham! Ham!

„Ah! suspin eu în adânc; lua-te-ar hengherul, Bùbico!”

Dar cocoana apropie paharul aplecat de botul favoritului, care-ncepe să lăpăie, și lăpăie, și lăpăie, până când un pasajer se arată la ușa compartimentului nostru, uitându-se-năuntru. Bùbico se oprește din lăpăit și se pornește să latre ca o fiară, cu ochii holbați și mușcând în sec și clătănind din dinți, și tușind și...

„Vede-te-aș la Babeș, jigăraie îndrăcită!” gâdesc eu, și prin mintea mea încep să treacă fel de fel de idei, care de care mai crudă și mai infamă.

Pasajerul s-a retras de la geam. Bùbico s-a potolit. Cocoana toarnă iar lapte-n pahar și bea și dumneei. Eu simt cum mă năvălesc, din ce în ce mai irezistibile, ideile negre.

— A propos — zic eu — madam', vorbeați adineaori de Bismarck... al...

— Al ofițerului Papadopolinii...

— Ei! Ce e Bismarck?

— Un dulău de curte... Era să mi-l omoare pe Bùbico... Papadopolina are o cățelușă, Zambilica, foarte frumușică! șade alături de mine; suntem prietene; și dumnealui (arată pe Bùbico), curte teribilă! (Către Bùbico:) Craiule!... (Către mine:) Mizerabila de servitoare, o dobitoacă! i-am spus, când l-a dus afară de dimineață — că nu știi ce curat e! — zic: „Bagă de seamă să nu scape, să se ducă iar la Papadopolina, că-l rupe Bismarck...” dulăul ofițerului, care șade cu chirie la ea. (Tușește cu mult înțeles.) Eu nu știu ce făceam pân casă,

când auz afară chelălăituri și țipete... Strig: „Bùbico! Bùbico! unde e băiatul?!” Alerg... Mi-aducea dobitoaca pe brațe; d-abia-l scosese ea și Papadopolina și soldatul ofițerului din gura dulăului. Ce să-l vezi?... tăvălit, leșinat și moale ca o cârpă. Zic: „Vai de mine! moare băiatul!” Strobește-l cu apă! dă-i cu odicolon la nas!... Ce-am pățimit, numai eu știu... Două săptămâni a zăcut... Am adus și doftor. Da-n sfârșit, slavă Domnului! a scăpat... (Către Bùbico:) Mai merge la Zambilica băiatul?

Bùbico:

— Ham!

— Să te mănânce Bismarck... craiule!

— Ham! ham!

Și sare de pe bancă jos în vagon și apucă spre mine.

— Cocoană! strig eu, ridicându-mi picioarele; eu sunt nevriscos, să nu se dea la mine, că...

— Nu, frate! zice cocoana, nu vezi că vrea să se-mprietenească? Așa e el: numaidecât simte pe cine-l iubește...

— A! zic eu, având o inspirație infernală; a! simte pe cine-l iubește... vrea să ne-mprietenim!... Bravo!

Și pe când cățelul se apropie să mă miroasă, iau un pachetel de bonboane, pe cari le duc în provincie, la un prietin; îl deschid, scot un bonbon și, întinzându-l în jos, cu multă blândețe:

— Cuțu, cuțu! Bùbico băiatul! Bùbi!

Bùbico, dând din coadă, se apropie mai întâi

cu oarecare sfială și îndoință, apoi, încurajat de blândețea mea, apucă frumos bonbonul și-ncepe să-l clefăie.

— Vezi că v-ați împrietinit! zice cocoana cu multă satisfacție de această apropiere.

Apoi îmi spune genealogia favoritului... Bùbico este copilul lui Garson și al Gigichii, care era soră cu Zambilica a Papadopolinii, ceea ce, care va să zică, însemnează că Zambilica este mătușa lui Bùbico după mamă... În timp ce cocoana-mi povestește, eu, înfrânându-mi aversiunea și dezgustul în favoarea unui scop înalt, întrebuițez cele mai înjositoare mijloace spre a intra în bunele grații ale nepotului Zambilichii. Și-n adevăr, Bùbico se tot apropie de mine, până se lasă să-l iau în brațe. Simt că mi se bate inima de teamă ca nu cumva, printr-o mișcare, ori privire, să trădez un plan mare ce l-am croit în adâncul conștiinței mele. Cocoana nu se poate mira îndestul de prietenia ce-mi arată Bùbico, pe când eu cultiv cu stăruință această prietenie atât de scumpă mie, prin mângâieri și bonboane.

— Ei vezi! cum v-ați împrietenit... Ce e, Bùbico? ce e, mamă? iubești pe domnul? da?

Și Bùbico răspunde, gudurându-se-n brațele mele:

— Ham!

— Așa? ai trădat-o, care va să zică, pe mamiți-ca?... craiule!

Bùbico:

— Ham! Ham!

— Trebuie să fii om bun! Nu trage el la fitecine...

— Firește, coconiță; simte cănele; are instinct.

Când zic acestea, iată că trenul se oprește în Crivina. Pe peron se aud lătrături și ceartă de câni. Bùbico dă să se smucească din brațele mele; eu îl țiu bine; el începe să latre îndârjit către fereastra vagonului. Trenul pornește iar, și Bùbico, întorcând capul către partea de unde s-aude depărtându-se cearta semenilor lui, latră mereu; eu îl mângâi, să-l potolesc; el, când nu se mai aude nimic, ridică botul spre tavan și începe, în brațele mele, să urle... în brațele mele!

„Ah! Bùbico – zic eu în sine-mi, mângâindu-l frumos – de capu-ți!... vedea-te-aș mănuși!”

Dar Bùbico urlă mereu.

— Doamnă, zic eu, rău faceți că-l țineți așa de aproape pe Bùbico și acoperit așa în căldură, poate să turbeze... Chiar așa, aici e prea cald.

Și zicând acestea, mă scol cu Bùbico-n brațe și m-apropiu de fereastra vagonului. Pun pe Bùbico binișor jos lângă mamița lui, și cobor geamul, aplecându-mă să respir. Afară, noapte neagră ca și ideile mele.

— Bine faci! să mai iasă fumul de țigară, zice cocoana.

Intrăm pe podul Prahovii... Mă-ntorc, iau o bonboană, i-o arăt lui Bùbico, care s-apropie de mine bătând frumușel din coadă.

„Pe memoria lui Plutone¹ și a fidelului său

¹ Pluton (Pluto sau Hades) – zeu al lumii subterane, al Infernului și al morții.

Cerber¹! zic eu în gând; jur că au mințit acei cari au cântat instinctul cânilor! E o minciună! Nu există!”

Bùbico îmi ia bonboana; îl iau în brațe și mă dau lângă fereastră, ridicându-l în dreptul deschizăturii. Aerul răcoros, trecându-i pe la bot, face mare plăcere lui Bùbico. Scoate limba și respiră din adânc.

— Să nu-l scapi pe fereastră!... pentru Dumn...

Dar n-apucă mamița să rostească-ntreg sfântul nume al creatorului, și Bùbico dispăre ca un porumbel alb în neagra noapte, înapoi spre București, zburând — la Zambilica, probabil. Măntorc cu fața spre cocoana și, prezentându-i mâinile goale, strig exasperat:

— Doamnă!

Un răcnet!... A-nnebunit cocoana!

— Repede, doamnă, semnalul de alarmă!

O duc la semnal și o-nvăț cum să-l tragă. Pierdută de durere, execută mișcarea cu o supremă energie. Trenul, stop! pe loc. Cletinătură colosală. Emoție generală-ntre pasajeri.

— Cine? cine a dat alarma?

— Dumneaei! zic eu către personalul trenului, arătând pe cocoana leșinată.

Trenul se pune din nou în mișcare. La Ploiești, cocoana s-a deșteptat din leșin; zdrobită de nenorocire, trebuie să răspundă la procesul-verbal ce i se dresează pentru întrebuințarea semnalului. Pe când, în mijlocul pasajerilor grămădiți, cocoana se

¹ Cerber – animal mitologic ce păzește intrarea în Infern, imaginat ca un câine cu trei capete.

jelește, eu m-apropiu de urechea ei și, c-un rânjet diabolic, îi șoptesc răspicat:

— Cocoană! eu l-am aruncat, mânca-i-ai coada!

Ea leșină iar... Eu trec ca un demon prin mulțime și dispar în noaptea neagră...